

Satul meu

3-4-5 august 2007

(exersez imperfectul)

M-am născut într-un sat de la periferia lui Chicago, exact în inima Vestului Mijlociu american. Se cheamă Glenview. În anii '50 vremea era stabilă. Aveam patru anotimpuri fixe: o vară caldă și umedă plină de țânțari; o toamnă foarte frumoasă cu aerul rece și cerul albastru-azuriu și cu frunzele de toate culorile pe jos (asta e o vreme pentru fotbalul american); o iarnă aspră cu zăpadă tot timpul și cu curenți de aer arctic din Canada; și o primăveră nenorocită dominată de moină (slush = ceea ce rămâne înaintea dispariției totale a zăpezii).¹ Vremea era foarte rea pentru străzi. Există o glumă locală: Chicago are numai două anotimpuri: iarna și repararea străzilor. (California are patru anotimpuri: seceta, focul, cutremurul și avalanșa de noroi.) În orice caz, iernile erau lungi, dar eram obișnuită. Nu știam un alt mod de viață. În același timp, când eram mică nu am înțeles cum indienii puteau să reziste la iernile atât de grele numai în corturile lor. Aveau blăni, desigur, dar nu îmi părea suficient. Cred că numele *Chicago* înseamnă *mlaștină* în Algonquin, o limbă indiană.

În ceea ce privește satele din jurul lui Chicago, trebuie să precizez două lucruri: i) satele din partea de nord sunt cele mai bune și ii) cu cât locuiești mai aproape de malul lacului, cu atât ești mai bogat. Tot prestigiul depinde de distanța dintre casa ta sau dintre satul tău și lacul Michigan. Glenview – săracul sat! – e la 10-12 km față de lac, adică are un prestigiu slab. Dar, slavă Domnului, are un prestigiu mai mare decât, de pildă, Deerfield care e și mai în vest!

Glenview era un sat potrivit pentru copii. Era liniștit, cu străzile neaglomerate – perfecte pentru biciclete. Am mers peste tot cu bicicleta: la școală, la biblioteca publică, la prieteni, în parcuri. Glenview are câteva parcuri, cel mai mare este Roosevelt Park – la numai 10 minute distanță de casa mea, cu bicicleta. Vara mergeam la piscină și înotam toată ziua. Piscina aceasta e foarte ciudată – e rotundă, zugrăvită cu un albastru deschis și pot să îmi amintesc și astăzi de mirosul puternic al clorului. În centru, are o insulă cu plonjoane. (Apa adâncă e în mijloc, bineînțeles, și apa puțin adâncă e la mal.) Nu mi-a plăcut foarte mult această piscină. Prefer piscinele dreptunghiulare. Nu știu dacă mai există – sper că nu – dar ultima dată când am fost în Glenview, cred că era acolo.

Iarna în parcul Roosevelt era un patinoar. Mi-a plăcut foarte mult să patinez, mai ales seara sub luminile electrice. Toți prietenii mei patinau – băieții jucau hochei și fetele făceau figuri de patinaj (încercau să facă!). Mama mi-a cusut o fustă scurtă de catifea neagră cu căptușeală roșie pentru patinoar. Trebuia să mă îmbrac cu ciorapi groși. După patinoar beam o cană de ciocolată caldă cu bezele.

¹ Prima zăpadă din iarnă e o minune. Moina de februarie și martie e urâtă și murdară.

Toamna era anotimpul cel mai frumos, nu doar pentru că ziua mea de naștere e în octombrie. Vremea din septembrie și octombrie era foarte plăcută și familia mea se plimba des prin pădure. Toată zona din jurul lui Chicago a păstrat multe păduri. Întotdeauna am fost fascinată de copaci și de frunze. Când eram foarte mică păstram un fel de jurnal cu frunzele pe care le-am cules și le-am înmuiat în ceară. (Arțarul e copacul meu favorit.)

Toamna era sezonul de Halloween, sărbătoarea mea favorită. În fiecare an, sora mea, fratele meu și eu sculptam fiecare dovleacul propriu. Puneam cei trei dovleci la ușa casei cu o săptămână înaintea Halloween-ului și în fiecare seară aprindeam lumânările înăuntru și ne bucuram de fețele groaznice ale dovlecilor. Noaptea de Halloween era ca o mare petrecere în cartier cu toți copiii pe stradă în costume înspăimântătoare sau caraghioase. Grupuri de copii mergeau din casă în casă după bomboane. După primirea bomboanelor începea trocul care putea dura o săptămână dacă recolta era bună.

Toamna era și sezonul rugurilor. Îmi plăceau foarte mult serile răcoroase cu ruguri când ardeam lemn uscat și frunzele moarte din grădină, iar tatăl meu povestea basme despre duhuri și tot fel de lucruri înspăimântătoare. Îmi plăceau și mirosul fumului și lumina din flăcările dansante. Și luna era în faza ei cea mai frumoasă.

(Cred că e interzis acum în Glenview să se facă ruguri din cauza pericolului. Dar la noi nu era niciodată o problemă. Obiceiul să se facă ruguri pentru ocazii importante e foarte răspândit în SUA, mai ales în legătură cu un meci de fotbal sau de baschet în liceu și la universitate. Evident, focul este mereu o primejdie în cazul studenților scandalagii. La Duke, de exemplu, un rug după o victorie la baschet e interzis, cu excepția unei victorii asupra rivalului nostru cel mai aspru, UNC-Chapel Hill. În zilele de dinaintea unui meci important apar multe reclame în ziarul studentesc despre regulile cu privire la ruguri.)

Deși primăvara nu este un anotimp ideal în Chicago, are totuși aspecte fermecătoare. (În schimb, primăvara în Carolina de Nord e de o frumusețe nemaipomenită, ca o pagină de Proust.) În grădina noastră aveam un cireș mare și urcam des în el ca să culeg cireșele înaintea sosirii păsărilor. Și aveam bujori roz, un gard viu de liliac și multe lăcrămioare la umbră. Mama mea cultiva roșii, dovlecei, castraveți, fasole și verdețuri.

Am o amintire foarte puternică de când eram foarte mică (aveam 3 ani? 4 ani?) și am respirat foarte adânc mirosul liliacului. Parcă eram beată sau amețită de bucurie. Proust avea dreptate: și astăzi mirosul liliacului îmi aduce aminte de copilăria mea. Liliacul este madalena mea.

În copilăria mea, biblioteca publică juca un rol important. Aveam poftă de citit. (Am și astăzi.) Citeam tot: aventuri, biografii, povești de dragoste, mitologie, ziare. Vara biblioteca ținea un concurs pentru copii. Trebuia să citești (nu știi) 50 de cărți și primul copil care o făcea într-o anumită perioadă, avea onoarea să-și vadă numele la locul întâi pe lista mare la intrarea bibliotecii. În fiecare săptămână trebuia să mergi la bibliotecă să dai bibliotecarei o recenzie a cărților pe care le-ai citit. Și numele tău se posta printre concurenți, și vedeai unde erai în funcție de numărul de cărți citite.

Julie Tetel Andresen

Firește, voiam să fiu numărul unu și odata într-o vară, am remarcat că rivala mea cea mai puternică era prietena mea cea mai bună, Martha. Evident, trudeam mult și în ziua anunțată ca dată limită m-am trezit devreme – la 5 dimineața - și m-am grăbit cu bicicleta la bibliotecă pentru a aștepta la intrare până la 8:30 când se deschidea. Când am sosit am avut o surpriză neplăcută. Martha a ajuns cu un minut mai devreme. Un minut după mine a ajuns o altă prietenă bună a mea, Gail.